

B e n e d e k M i k l ó s

„fényel megtelve”

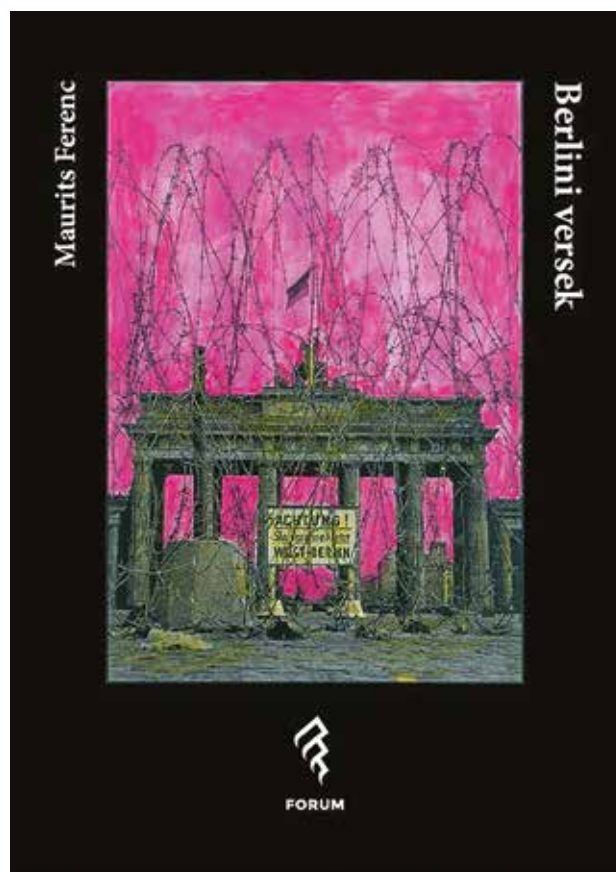
/ Maurits Ferenc: Berliini versek

Maurits Ferencet elsősorban képzőművészként jegyzi a vajdasági művelődéstörténet, azonban költőként is számon tartjuk, aki időről időre verseskötettel is hallat magáról. A sors különös fintora, hogy éppen az idén, amikor a turizmus romokban, és az utazás meglehetősen nehézkes a koronavírus okozta világjárvány miatt, szóval, hogy éppen az idén jelent meg Maurits *Berliini versek* című kötete, amely a szerző útinaplójaként is értelmezhető, és az alkotó három útjába nyújt betekintést.

A három utazás alkalmával íródott versek három ciklusba rendeződnek, és a ciklusok címe egyértelművé teszi, hogy melyek voltak ezen utazások célállomásai: *Mediterrán versek*, *Berliini versek* és *Párizsi versek*.

A képzőművész utazásairól olvashatunk. A képzőművész mindenhol színeket lát, és tónusokat lát, és fényt, és ragyogást lát, minden a színeken keresztül ölt testet, és minden a színeken keresztül szólítja meg a lírai ént, és rajta keresztül az olvasókat. Járjuk az utcákat, és járjuk a múzeumokat, képtárakat, járjuk a temetőket, kocsmákat, és mindközben folyamatosan képzőművészekbe botlunk. Látjuk például a sárga kocsmát, ahol Van Gogh Gauguinnal ebédelt, a szürke követ, ami alatt Marc Chagall nyugszik, Jean Dubuffet-et, aki a műtermében ülve várja a mediterrán fényt, Rembrandt önarcképét, vagy éppen Picasso kéesszürke hamvas képtereit. A terek, az épületek mind az alkotójukról mesélnek, és lépten-nyomon a (művelődés)történelem szele lengi be őket. A képzőművészek mellett az irodalom képviselői is felbukkannak a sorokban. A szerző megidézi Ady Endrét, vagy éppen a költőként és képzőművészként is számon tartott Lorcát. Itt jegyezzük meg, hogy a szerző a kötetet a 2016-ban elhunyt Bányai János emlékének ajánlja, és a *Mediterrán versek* egyik darabjában a vajdasági magyar irodalom nagyjainak egy csoportjáról is megemlékezik Maurits, bizonyítva ezzel is, hogy az alkotó életében és gondolkodásában a képzőművészet mellett az irodalom is kiemelkedő helyet foglal el.

A szerző érzelmek nélkül, objektív módon igyekszik leírni a látottakat, mégis a mondatai mélyén, a fényeffektusokkal kéz a kézben ott vibrálnak az

érezelmek, amelyek minden pillanatban magukban hordozzák a robbanás lehetőségét. A csendes háttérből csak egy-egy kép emelkedik ki, látszólag akaratlanul, mégis maradandót nyújtva, gondolkodásra serkentve az olvasót.

A kötetben a szerző rajzaival és fényképporrekciónival is találkozunk, amelyek Maurits Ferenc jól felismerhető kézjegyét viselik magukon. Ezek a képek a versek illusztrációiként is betöltik funkciójukat, ugyanakkor önálló műalkotásokként is értelmezhetők. Az olvasó valójában egy „kettő az egyben”-kötetet tart a kezében, hisz a *Berliini versek* verseskötet mellett képzőművészeti albumként is lapozható, komplex élményt nyújtva az arra fogékony tekinteteknek